

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.301 van 28 maart 2000
in de zaak A. 80.096/XII-1595.**

In zake : Gustave VAN DE PAS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gustave VAN DE PAS op 1 september 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 15 juli 1998 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de vernieuwing van zijn vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 78.616 van 9 februari 1999 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 juli 1998 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan Gustave VAN DE PAS de vernieuwing van zijn vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen wordt geweigerd;

Gezien het verzoek tot voortzetting van het geding ingediend door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 7 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-adviseur P. CORNETTE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak uiteengezet zijn in het arrest nr. 78.616 van 9 februari 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit is bevolen;

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van "het evenredigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel", doordat de verwerende partij sinds juli 1997 op de hoogte was van het vonnis van 23 april 1997 van de correctionele rechtbank te Antwerpen en van de daaraan ten grondslag liggende feiten maar dat zij toentertijd geen beslissing genomen heeft om de vergunning waarover verzoeker beschikte te schorsen of in te trekken; dat hij het middel als volgt toelicht : na het vonnis van de correctionele rechtbank is hij het beroep van detective blijven uitoefenen; hadden de feiten het vertrouwen dat de verwerende partij in hem had ernstig in het gedrang gebracht, dan had zij reeds in 1997 het initiatief genomen om zijn vergunning te schorsen of in te trekken en had zij niet meer dan een jaar gewacht om dan plots de vergunning niet te vernieuwen, hetgeen op een "verkapte tuchtmaatregel" lijkt; daarenboven was de uitspraak van de correctionele rechtbank, waar zij tot de opschorting van de uitspraak besliste, er precies op gericht hem sociaal niet te declasseren;

2.2. Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 78.616 van 9 februari 1999 het middel, in zoverre het gesteund is op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, ernstig bevonden heeft om volgende redenen : in rechte kan de minister, met dezelfde discretionaire bevoegdheid als die waarmee hij een vergunning verleent, een toegestane vergunning intrekken of schorsen wanneer feiten gepleegd worden die een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie inhouden; in feite is, in dit geval, de minister met een brief van 18 juni 1997 op de hoogte gebracht van het vonnis van 23 april 1997 van de correctionele rechtbank te Antwerpen; de minister heeft, hoewel hij toen vond dat de feiten die aan het vonnis ten grondslag lagen wel degelijk een misdraging vormden, die feiten toch niet zo ernstig bevonden dat zij onmiddellijk reden moesten zijn

om aan verzoeker een administratieve sanctie op te leggen wegens inbreuk op de beroepsdeontologie; wat eerst niet als een tekortkoming aan de beroepsdeontologie is beschouwd, kan dat kenmerk een jaar later niet verwerven om de enkele reden dat de minister dan niet geplaatst wordt voor een vraag tot schorsing of intrekking, maar voor een vraag tot vernieuwing van de vergunning; het motief dat de persoon die verzoeker onregelmatig tewerkgesteld heeft vroeger een student van hem is geweest, kan als element ten overvloede de weigering om de vergunning te vernieuwen niet schragen; evenmin de verwijzing naar tegenstrijdige verklaringen in het strafonderzoek;

2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord erop wijst dat zij slechts na het bestuderen van het strafdossier en na de kennisneming van het advies van de minister van Justitie -dit is niet voor 9 juli 1998- een duidelijk zicht heeft gekregen op de ware toedracht van de zaak waarin de correctionele rechtbank van Antwerpen op 23 april 1997 uitspraak had gedaan; dat naar haar oordeel zij de concreet vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door niet reeds in juli 1997 een beslissing te nemen over de intrekking of de schorsing van de vergunning van verzoeker omdat, zoals uit de studie van het in juli 1998 ontvangen strafdossier gebleken is, de strafrechter een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 8, § 1, 2) van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective;

Overwegende dat de verwerende partij verder van oordeel is dat een maatregel van schorsing of intrekking van een vergunning een andere beoordeling vergt dan een beslissing over de vernieuwing van een vergunning aangezien de schorsing of de intrekking afhangt van het niet-naleven van de wet van 19 juli 1991 of haar uitvoeringsbesluiten terwijl die voorwaarde niet

geldt voor de vernieuwing; dat naar haar oordeel verzoeker, door de beroepsdeontologie te overtreden, geen inbreuk gepleegd had op de wet of haar uitvoeringsbesluiten zodat zij in 1997 onmogelijk tegen hem kon optreden maar dat zij dat wel kon op het ogenblik dat zij moest beslissen over een vraag tot vernieuwing;

2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij in de loop van juli 1998 het strafdossier ontvangen heeft en dat zij toen in staat was om de feiten te beoordelen; dat hij erop wijst dat het vonnis van de correctionele rechtbank gezag van gewijsde heeft; dat naar zijn oordeel een inbreuk op de beroepsdeontologie wel degelijk een reden kan zijn om een vergunning in te trekken of te schorsen -zeker in een aangelegenheid waarin het algemeen belang moet primeren op het privaat belang- en dat het niet onmiddellijk optreden tegen dergelijke inbreuk het bewijs inhoudt dat een zware sanctie die slechts een jaar later wordt opgelegd onredelijk is en getuigt van onzorgvuldig handelen van het bestuur;

3.1. Overwegende, wat betreft de bewegingsruimte waarover de Minister beschikt wanneer hij moet oordelen over de intrekking of de schorsing van een vergunning, dat in het schorsingsarrest overwogen is wat volgt :

"Overwegende dat artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken, naast 'de verificatie van de in §§ 1 tot 3 opgesomde voorwaarden', in welk geval hij zonder meer verplicht is de vergunning te weigeren, bij het nemen van een beslissing over een vergunningsaanvraag 'over een appreciatiebevoegdheid (beschikt) betreffende de door de detective of de kandidaat detective gepleegde feiten die (...) een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene'; dat artikel 2, § 1, tweede lid, aan de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid verleent om een vergunning te schorsen

voor ten hoogste zes maanden of in te trekken 'overeenkomstig artikel 18', d.w.z. 'indien de detective de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan niet naleeft';

Overwegende dat de samenlezing van die bepalingen doet besluiten dat de schorsing of de intrekking van de vergunning mogelijk is wanneer feiten worden gepleegd die in de visie van de minister een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie inhouden; dat, wat de beoordeling van door de aanvrager begane misdrijven of misdragingen betreft, de discretionaire bevoegdheid waarover de minister beschikt om een vergunning te schorsen of in te trekken dezelfde is als de discretionaire bevoegdheid waarover de minister beschikt op het ogenblik dat hij te beslissen heeft over de toekenning of de vernieuwing van een vergunning";

Overwegende dat, in het kader van het annulatieberoep, de Raad van State die zienswijze overneemt;

3.2. Overwegende wat betreft het argument van de verwerende partij dat zij in juli 1997 niet op de hoogte was van de ware toedracht van de zaak waarover de correctionele rechtbank van Antwerpen op 23 april 1997 vonnis heeft geveld, dat zij op 18 juni 1997 de tekst van het vonnis van 23 april 1997 toegezonden gekregen heeft met de vermelding dat er geen rechtsmiddel tegen ingesteld was; dat in dat vonnis de rechtbank vastgesteld heeft dat verzoeker artikel 8, 2°, van de wet van 19 juli 1991 overtreden had doordat hij, te Wijnegem op verschillende data tussen 1 april 1995 en 15 juni 1995, nagelaten had in een schriftelijke overeenkomst met zijn opdrachtgever te vermelden welke privé-detectives voor bepaalde opdrachten zouden optreden; dat het vonnis gezag van gewijsde heeft en de verwerende partij bindt in die zin dat zij onmogelijk nog kan onderzoeken of verzoeker wel de bepalingen van de wet overtreden heeft; dat op dat stuk het onderzoek van het strafdossier dan ook totaal irrelevant was;

Overwegende dat de verwerende partij op het ogenblik van de ontvangst van het vonnis, dat geen twijfel liet bestaan over de door verzoeker begane inbreuk, de mogelijkheid had om, na inzage van het onmiddellijk opgevraagde strafdossier, te onderzoeken of de begane feiten wat haar betreft niet moesten resulteren in de intrekking of de schorsing van de vergunning; dat, naar blijkt uit de brief van 11 juli 1997 aan verzoeker, de verwerende partij wel onmiddellijk bij de lezing van het vonnis de volgende conclusie getrokken heeft : "De feiten die geleid hebben tot de opschorting van de uitspraak maken een ernstige tekortkoming uit van de beroepsdeontologie en kunnen daarom in de toekomst mede beoordeeld worden conform artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991"; dat zij ook gevraagd heeft om verzoeker te ontheffen van zijn functie van lesgever, maar toen toch geen sanctie met betrekking tot zijn vergunning heeft genomen of in het vooruitzicht heeft gesteld, wat aantoonde dat zij een dergelijke sanctie op dat ogenblik niet aangewezen vond; dat diezelfde feiten dan ook niet zonder bijzondere redengeving een jaar later kunnen opduiken om, binnen de identieke beoordelingsgrenzen die de Minister ter zake heeft, de vernieuwing van de vergunning te weigeren; dat de verwijzing naar de studie van het strafdossier die bijzondere redengeving niet kan uitmaken aangezien de verwerende partij niet aantoonde welke gegevens van dat dossier een nieuw licht op de zaak wierpen; dat de verwerende partij zich voor het bestaan van dergelijke nieuwe elementen ook niet kan verschuilen achter het advies van de minister van Justitie, gegeven op 22 juni 1998, omdat dat advies niets meer doet dan aan de feiten vermeld in het vonnis van de correctionele rechtbank de conclusie verbinden die de verwerende partij zelf ook reeds een jaar voordien had getrokken;

Overwegende, voor het overige, dat de Raad van State ook het schorsingsarrest bijvalt waar het

stelt dat het ten overvloede aangevoerde motief voor de weigering van de vergunning -het inschakelen van een vroeger student als hulpdetective- evenmin als de vaststelling dat verzoeker tijdens het strafonderzoek tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, een deugdelijke grondslag kunnen vormen voor de weigering van de aangevraagde vernieuwing; dat het middel, waarvan de ernst in het arrest nr. 78.616 van 9 februari 1999 is aanvaard, nu gegrond wordt bevonden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 15 juli 1998 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan Gustave VAN DE PAS de vernieuwing van zijn vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen wordt geweigerd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op achtentwintig maart 2000, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.